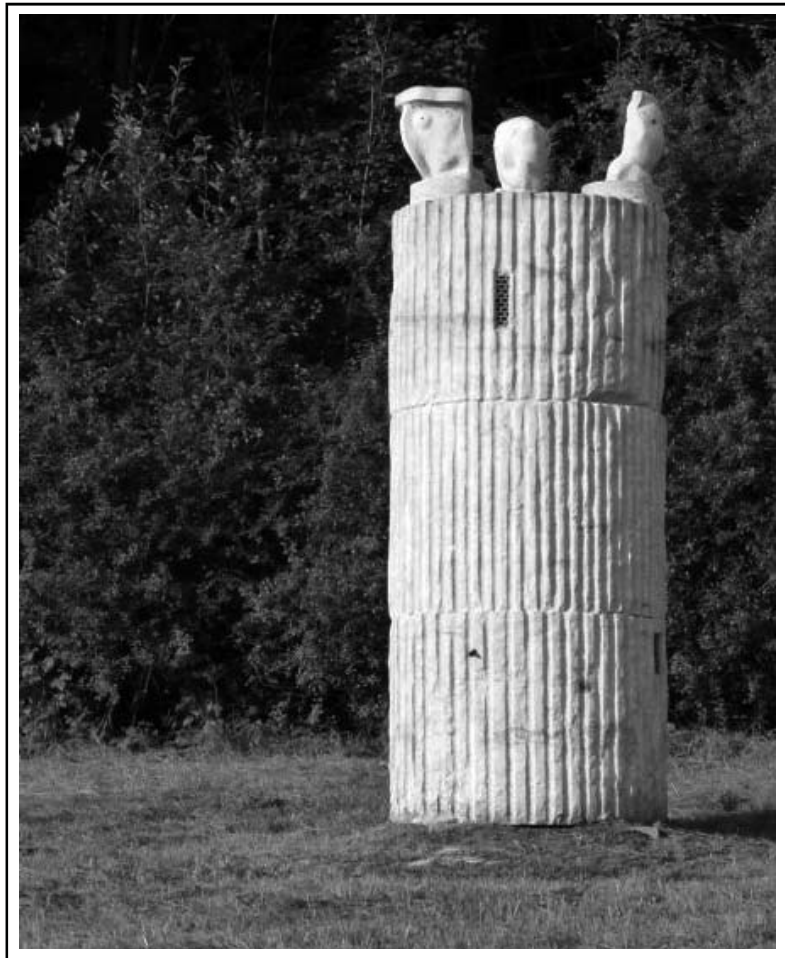

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Jan Hendrych: Vykoupení ●

Duben 2013

Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.

Koloským 2,6–7

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

tak nám odcházející hradní pán počátkem roku předal jednu „knížecí radu“; vzkázal, že se máme tak, jak jsme se ještě nikdy neměli. A věřte, nevěřte, stejně se jmenovala přednáška osobnosti diametrálně odlišné, která zaujímá čestné místo na seznamu „pravdoláskářů“, sestavovaném s pečlivostí nacistického úředníka v Osvětimi bývalým studentem teologie, Adamem Bartošem. V kryptě kostela sv. Bartoloměje svým typickým způsobem provokovala Jiřina Šiklová skupinu studentů Vysokého učení technického, kteří ani netušili, co bylo o pár metrů dál v „kachlíkárně“ neboli „Bartáku“. A pak se dozvídám, že počet alkoholiků strmě roste a pomoc psychiatra ve srovnání s minulým rokem vyhledalo o padesát procent více lidí. Nezaměstnaných je nejvíc v naší historii, každou chvíli (pravda, zatím především v ráji zbrojařských firem, USA) se někdo se zbrání v ruce mstí těm, kteří ho zneuctili vyhazovem. Jak to jde dohromady, neboli: „Kde udělali soudruzi z NDR chybu?“ Přeskočil snad planetární bacil nevděku, nebo jsme už totálně zblblí „právem na štěstí“? Nebo že by negativní mediální bublina?

Zdá se mi, že uvnitř přitahuje, přátelé, dohání nás všechny možné vnitřní dluhy. Ale horní paluby jsou stále plné tance, dokonce jsou nejkrásnější, jaké kdy byly. Přibývá firem, které neplatí zaměstnancům, exekucí, osobních bankrotů a bezdomovců s akademickým titulem. Obyčejné restaurace krachují, ovšem těm luxusním se prý daří dobře. Polská katolická hierarchie vzkazuje papeži Františkovi, že církev není žádná charita, ač on nikdy nic takového neřekl. Vždycky s námi budou i bohatí (pochválen buď Nejvyšší!) a chudým nejlépe pomohou státní instituce. Kde jsme to jen slyšeli? Nebylo to tehdy, kdy jsme si byli všichni rovni, ale někteří z nás „rovnější“? Že by se dařilo nejen komunistickým pohrobkům, ale i našemu věčnému vnitřnímu bolševikovi? A nemělo by nás to překvapovat, vždyť on vždycky rozkvétal (spolu se svým příbuzným náckem) když se humus, to potenciálně humánní, bál.

Ano, už je tu zase s námi strach. Hlavně, aby se něco nestalo! Ztrácíme víru v obnovnou sílu následovatelného a obnovujícího slova, duchovních idejí, a proto se upínáme k formám a strukturám. Soudcové ztrácejí víru v hledání spravedlnosti a skrývají se za hradbou paragrafů, kde je jen tu a tam může vyrušit nípavý advokát, ale lidu obecnému je to program s hvězdičkou. Že by to naše velké Letadlo, ta ekonomická hra na posledního, který zhasne, už začalo přistávat? Spadne to ještě se mnou nebo až s mými dětmi či jejich dětmi?

„Petr se obrátil a spatřil, že za nimi jde učedník, kterého Ježíš miloval. (...) Když ho Petr spatřil, řekl Ježíšovi: ‚Pane, co bude s ním?‘ Ježíš mu řekl: ‚Jestli chce, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc. Ty mne následuj!‘“ (*Jan 21,20a+21*) Brblat, moralizovat ani spekulovat o koncích světa není tvé poslání. Proto jsem nezemřel a nevstal z mrtvých, to bys uměl i beze mne. Já jsem prošel zavřenými dveřmi, abys mohl

jednou provždy vědět, že nejenom tobě tak známé zlo, ale i pokojné dobro má svou nezadržitelnou radiaci. Na běh světa jsi krátký, ale když spolu pohneme tvými vnitřními dějinami, začnou se dít věci, to si piš. Zlepší se ti chuť, tlak i zrak, abys uviděl zástup těch, co přepadla „nesnesitelná lehkost bytí“, strach a hřích zabíjející infekce.

Tak už, kurňa pojď!

Michael Otřísal

Hrst Hrsti

Lépe řečeno hrst slov o **Hrsti**. Počkejte... Čeho hrst? Co že to je? Hrst?

Ano, **Hrst** s velkým H. Almanach mladých evangelických básníků. Malá knížka s o mnoho větším významem, s důležitým obsahem, která je nově k dostání. Všechno to začalo díky **Bratrstvu**, časopisu pro evangelickou mládež, který jistě znáte. Tradiční časopis, který poslední dobou prochází proměnou a snaží se najít novou tvář. Už dlouho byl zkostnatělý, mládež moc nepřitahoval. Nyní se snaží být jiným, omlazeným. A svým předplatitelům se rozhodl odměnit. Jak?

Naštěstí ne nudnou samolepkou. Redaktoři využili toho, že se kolem nich motá několik mladých a velmi zajímavých básníků/básnířek a rozhodli se, že jim vydají almanach. Za svůj si projekt vzal Jonáš Hájek, evangelický mládežník světem poezie již protřelejší. A podařilo se shromáždit sedm mladých lidí, kteří jsou věřící a své myšlenky vyjadřují prostřednictvím veršů.

Výsledkem je knížka s jednoduchou a decentní grafikou od Jindřicha Hájka. Malé rozměry, vejde se akorát do kapsy. Vhodná na cesty, pro jízdy tramvají. Třeba při cestě do kostela. I mezi Slavií a Kubánským náměstím si něco stihnete přečíst.

Otevíráme, dychtívi básní. Kolja Ivaskiv, Olga Richterová, Jonáš Hájek, Jan Škrob (člen našeho sboru), Magdaléna Šípková, Alžběta Michalová, Filip Němeček. Sedm statečných, sedm evangelíků. Jejich víra však není z básní na první pohled patrná. Protestantské vyznání je zde něčím, co autory spojuje, ukazuje se však, že to nutně neznamená stejné postřehy, vyjadřování, totožná díla. A tak nás nečeká jakýsi katechismus, ale sbírka sedmi různorodých básnických perel, sedmi zastavení propojených evangelickou šňůrkou.

Všechna zastavení pohlízejí na život. Každý autor však z jiné stránky. Pozorují okolí, prohledávají nitro. Dotýkají se opěrných bodů vlastního života. Hledá se smysl prostřednictvím rozhovoru. Skrze básně se dostaneme k přírodě i lidem.

Na závěr mohu citovat z předmluvy Adama Borziče: „Raduji se především z pestrosti této knihy! Z jejího jemného ticha i civilní drsnosti, z exaltované extáze i niterného smutku, ze slovních akrobacií i lakonické úsečnosti, z kaskády rytmů i z úsporných obrazů.“

Raduji se s ním, protože je z čeho. Díky **Bratrstvo**, díky Jonáši, díky básníci. Díky za chvíle, které můžeme strávit u vaší poezie.

Daniel Ort

Zápis

ze schůze staršovstva dne 13. 3. 2013

REZIGNACE

Luboš Vencľů podal písemně rezignaci na své členství ve staršovstvu. Staršovstvo, vyslovilo poděkování za jeho dlouholetou službu.

Kurátor osloví náhradnice staršovstva, Jitku Černošovou a Zuzanu Freitas. Jedna z nich by se měla stát řádnou členkou.

ZPRÁVA Z PROVOZU SBORU

- Nedělní škola: Míša Otterová ji organizuje, poslední dobou se občas těžko shání učitele. Je třeba oslovit další členy sboru. Nabídka pro učitele – docházet na kurz v pondělí do sboru Žižkov I.
- Biblická pro třicátníky proběhla pěkně, další bude v dubnu: host Jaroslav Pechar.

POSTUP JEDNÁNÍ S MATĚJEM OPOČENSKÝM

M.O. musí nejprve splnit povinnost vikariátu, je volitelný až od 25. 6. 2013. Hledáme termín volebního sborového shromáždění. Oslovíme členy sboru, kterou prázdninovou nedělí by mohli být přítomni v nejhojnějším počtu. Připravuje se povolávací listina.

SBOROVÝ BYT

Od 1. dubna se uvolní byt. Je třeba jej převzít, odhlásit služby v domě. Bude třeba zorganizovat brigádu na úklid bytu. Termín brigády: 13. 4. 9-18 hod. Bude potřeba byt co nejdříve pronajmout.

FINANČNÍ ZPRÁVA

Za období leden až 28.2. 2013: saláry – 39 820 Kč, sbírky – 13 360 Kč, dary členů – 4 100 Kč, dary nečlenů – 1 000 Kč, výplaty za odměny v únoru – 4 500 Kč.

BIBLICKÉ SOUSTŘEDĚNÍ

27. 4. povede Lukáš Klíma.

NOC KOSTELŮ

Výstava fotek Hanky Gottwaldové, divadlo mládeže, jednáme s divadelní společností DAMM o možnosti dětského divadla.

SBÍRKY:

Tisk: 17. 2., 1255 Kč; Sýrie: 17. 2., 4600 Kč.

Zapsala: Daniela Vizinová

Úvod do křesťanství – poctivá myšlenková reflexe Josepha Ratzingera

Tento skromný text píše den poté, co v Římě konkláve vybralo ze svého středu nového nejvyššího představitele církve římskokatolické – papeže Františka. Svět je pln očekávání, jaké změny přinese tento muž církvi a světu, které nové otázky otevře, jakou strategii řešení nazrálých problémů zvolí. Netuše, že biskup římský bude zvolen tak záhy, měl jsem již několik dnů rozepsanou úvahu o jeho předchůdci – nikoli však jako o papeži Benediktu XVI., nýbrž jako o vynikajícím teologovi a filosofovi, profesoru Josephu Ratzingerovi. Doufám, že se shovívavý čtenář nebude hněvat, nabízím-li mu ji i nyní.

Je jistě troufalé, pouštím-li se na tak „tenký led“; vždyť již před časem jsem v jednom svém článku v Katakombách prosil čtenáře o odpuštění, že píše o tématech, vyžadujících hlubokého teologického vzdělání – a toho se mi, bohužel, nedostává. Omluvou mi snad budiž fakt, že ambicí následujících řádků v žádném případě není kvalifikované posouzení celého Ratzingerova díla; jsou zamýšleny jen a pouze jako maličké ohlédnutí křesťana – laika za jeho patrně neznámější knihou, již je *Úvod do křesťanství*, jako nesmělý pokus o vyjádření úcty a respektu k muži, jehož pontifikát mi v žádném případě nepřísluší hodnotit, ale o němž – jako o mysliteli a spisovateli – mám velmi vysoké mínění a myslím si, že zanechal výraznou stopu v křesťanské teologii a filosofii po 2. vatikánském koncilu.

Křesťanské poselství v rozporuplné době

Čtenář, který by se chtěl hlouběji seznámit s myšlením profesora Ratzin-

gera, může sáhnout (nechce-li se mořit s texty cizojazyčnými) k dobrým překladům do češtiny; k dispozici jsou například díla: *Duch liturgie, Ježíš Nazaretský I., II., Světlo světa* či *Eschatologie*; zejména posledně jmenovanou studii si dovoluji doporučit coby zásadní dílo z oboru systematické teologie, které se věnuje problematice posledních věcí člověka a světa. Jak jsem však uvedl již na začátku, jako základ pro charakteristiku způsobu teologického i filosofického myšlení profesora Ratzingera poslouží mi text jiný: jeho proslulý *Úvod do křesťanství. Výklad Apoštolského vyznání víry*. Tato ne právě objemná kniha, jejíž první verze spatřila světlo světa již před 50 lety, dodnes neztratila nic na své myšlenkové hloubce, přesvědčivosti – a v neposlední řadě i aktuálnosti, neboť základní argumenty proti křesťanství, které Ratzingerův text klade a pečlivě a věrohodně zodpovídá, zaznívají znovu a znovu; místy se mi dokonce zdá, že ještě silněji, než tehdy...

Základním posláním knihy je (jak ostatně napovídá již název) uvedení do křesťanské „doktríny víry“ – tedy do specifické povahy zvěsti, jíž křesťanství nepochybně a primárně je. Ratzingerův výklad čerpá z bohatých znalostí jak Starého zákona, tak antické (zejména řecké) vzdělanosti, a samozřejmě i děl moderních teologů a filosofů. Když jsem (s tužkou v ruce, jak bývá mým – patrně ne právě následováníhodným – zvykem) knihu četl, byl jsem stále znovu překvapován tím, jak lze o velmi složitých otázkách pojednávat tak srozumitelně, čtivě a poutavě! Nejednou jsem měl intenzivní pocit, že otázky, které Ratzinger často v textu pokládal, kladu vlastně já sám, a těšil jsem se na brzkou odpověď...

Nesmírně se mi líbí celkový duch (atmosféra) výkladu. Cítím z něho autorovy obavy z toho, zda (a případně jak) obstojí křesťanské poselství v době tak rozporuplné, jako je ta dnešní – v době, charakteristické doposud největšími vzepětími lidského umu na straně jedné, ale i největšími tragédiemi, způsobovanými tímtež člověkem, na straně druhé. V době charakteristické neslýchaným vystupňováním lidské pýchy a narcismu, ale i nejhlubším lidským zoufalstvím a nejistotami, jaké kdy dějiny zažily. Joseph Ratzinger zvolil nesmírně uvážlivý, ba dovolím si říci, že moudrý způsob, jak přesvědčivě uvést čtenáře, žijícího uprostřed takovéto doby, do světa křesťanské spirituality: nevynáší nad moderní (a

postmoderní) dobou moralizující odsudky, nehledí na ni pohrdavě z „výšin“ dvoutisícileté tradice, jakoby ospravedlňující fundamentalistickou pozici výlučného „vlastnictví pravdy“, ale zároveň nepodléhá ani (stejně laciné) tendenci „modernizovat“ křesťanství tím, že je prostě „demytologizujeme“ a křesťanský náboženský diskurs posuneme do roviny diskursu všeobecně humanistického! Jako hluboce vzdělaný teolog a filosof Joseph Ratzinger ví, že jedinou rozumnou cestou, jak se s nějakým fenoménem vyrovnat, je jeho poctivá myšlenková reflexe, vycházející z kritické distance a hledání patřičných předpokladů, souvislostí a konsekvencí. A v *Úvodu do křesťanství* se tak pokusil učinit.

Víra je postoj

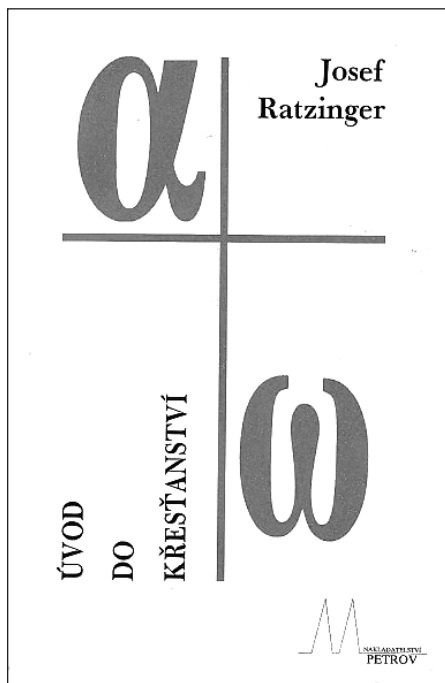
Knihy má zajímavou strukturu: je uvedena částí, nazvanou *Věřím – amen*, jejíž interpretace se klene jako most nad kapitolami následujícími a tvoří jakýsi jejich svorník či „podhoubí smysluplnosti“, a na ni pak navazují části pod názvy *Bůh*, *Ježíš Kristus* a *Duch a církev*. Celý text vnímám jako nesmírně přesvědčivý a poctivý krok ke zprostředkování mezi výzvami moderní a postmoderní doby a tradiční křesťanskou zbožností. Stále znovu a znovu jsem si při četbě uvědomoval, jak úžasná byla sama volba tématu – co jiného může posloužit lépe pro budování mostu mezi tradicí a současností, mezi návratem ke kořenům

a otevřeností vůči budoucnosti, mezi exaktností vědy a tajemstvím víry, než právě **Credo**? Ratzinger ani u jediného pojmu, otázky či tématu, které podrobuje kritické reflexi, nezastírá jeho složitost, otevřenost – ano často i pokorně dosvědčuje, že konec konců vše, co o Bohu vypovídáme, jsou jen naše, lidská (a tedy nutně nedokonalá a omezená) tvrzení! A přesto nepůsobí kniha dojem „pokrčení ramen“ nad „nevyzpytatelností úradku Božího“... Nesmírně silně z ní totiž zaznívá základní autorovo přesvědčení, že **víra je zaujetí zcela určitého životního postoje: je to „důvěryhodné postavení se na půdu Božího slova“**.

Působivost výkladu je dána samozřejmě v první řadě tím, že autor sám osvědčuje hlubinnou obeznámenost jak s košatostí teologického bádání 20. století, tak i s poznatky soudobé fyziky, biologie, filosofie a dalších vědních oborů. Troufám si však říci, že by to nedostačovalo a že by výsledný text nepůsobil tak občerstvujícím a inspirovaným dojmem, kdyby z něho bytostně nevyzařovala klidná síla Ratzingerova charismatu, jeho naprostá a bezvýhradná jistota o „kříži jako spáse světa“...

Srovnání na závěr

Nevím, zda je to na tomto místě právě vhodné, ale dovolím si závěrem malé srovnání. Při psaní této recenze mne totiž neustále napadala dvě jména soudobých teologických myslitelů, v je-

jichž dílech nalézám podobně přesvědčivý způsob výkladu: klidný – ale přitom rozdílný vnitřní vášní, otevřený – ale přitom ctící jednoznačně výchozí hodnoty a principy, hledající – ale přitom dosvědčující pravdivost víry. Jedním z těchto autorů je **Hans Küng**, jehož krásná a působivá knížka **Krédo. Apoštolské vyznání víry dnes?** rovněž nechce být výkladem ani lacině „lidovým“, ale ani naopak lacině „vědeckým“: usiluje o poctivou rekonstrukci biblické zvěsti, která byla, je a bude srozumitelná čtenářům všech dob, čímž se stvrzuje její nadčasovost a morální univerzálnost. Küngův výklad základních článků křesťanské víry je zároveň otevřený i v ekumenickém smyslu: ukazuje nezbytnost poctivého

dialogu křesťanů všech konfesí, přičemž dialog nevyklučuje, nýbrž naopak předpokládá hlubokou zakotvenost vlastního náboženského přesvědčení.

Podobné poctivé hledačství mne oslovuje již léta také v knihách **Tomáše Halíka**. Z množství jeho přemýšlivých knih si dovolím poukázat jen na jeho (zatím) poslední, která pod názvem *Chci, abys byl* nabízí dobrodružství tvořivého teologického tázání na téma slov apoštola Pavla: „A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska“ (1 Kor 13, 13). Halík je věru mistrem v kladení a otvírání vnitřně protikladných problémů - nosné je především napětí mezi Bohem skrytým,

transcendentním, mlčícím, „mrtvým“ a Bohem zjeveným, imanentním, mluvícím, „živým“. Podobně jako Joseph Ratzinger dosahuje Halík přesvědčivosti a působivosti tím, že předkládá žádné „hotové“ teologické „pravdy“, ale krok za krokem ve svých úvahách dosvědčuje, že křesťanská víra vskutku jest „vyjítím na cestu“ a že křesťanem se člověk „nestane“ (tj. nezíská tento „atribut“ jaksi automaticky v důsledku přijetí křtu), nýbrž křesťanem se člověk „stává“ – je to bytostný obrat, který prostupuje celým jeho životem a který znamená neustávající úsilí o sebezpřekročení a sebevydání.

Petr Nesvadba

Když v bouři mořem rozpoutané

Josef Batelka

*Když v bouři mořem rozpoutané
již v srdci křičel jenom strach,
když všichni v lodi ztroskotané
volali v zmatku na poplach,
Tys přišel, Pane,
Tys ruku ke mně vztáh
a přikázals: Jdi po vlnách!*

*A já šel směle k slovu Tvému,
než bázeň víru zradila.
Jen chvíli větru odpornému
v Tvé síle, Pane, čelila.*

*Však pro tu chvíli vítězného boje
má duše, srdce, vše je, Pane, Tvoje,
a třeba znovu zmítán větrem,
já budu vždycky již – Tvým Petrem.*

Přečetli jsme

Ceny Alfréda Radoka patří mezi nejprestižnější ocenění, která se na české divadelní scéně udělují. (...) Zaujalo mě, že v posledním ročníku získal cenu za nejlepší herecký výkon představitel za roli Boha. (*Nezískal cenu Alfréda Radoka, pouze nominaci na ni, pozn. red.*) (...) Přiznám se, že jsem nenašel odvahu jít se na tento kus do Dejvického divadla podívat. V kritiku ceněné roli vystupuje herec: „jako vševědoucí Bůh v podělaném pyžamu, nesnesitelně zarputilý a sarkastický, který svou obět, na níž se hodlá pomstít, dokáže zdeptat jen pohledem...“, tolik citace z novinové kritiky titulu *Ucpanej systém...* (...) Člověk, který hraje Boha, nezlobte se na mě, ale nikdy pro mě nebude v takové roli přesvědčivý sebelepší herec, když o něm nebudu vědět, že je věřící. Ale může doopravdy věřící herec hrát Toho, ve kterého věří? A může ho hrát i tak, jak o něm nevěří – jenom proto, že autor hry takto jeho postavu napsal? (...) Hrát Boha, stejně jako hrát si na Boha, je vždycky záležitost ošemetná.

(*David Frýdl – farář, editorial Vršovického hlasatele – Sborového časopisu Náboženské obce Církve československé husitské v Praze – Vršovicích, 3/2013*)

Koalice církví v Británii v neděli obvinila britskou vládu, že ve snaze ospravedlnit nebezpečné škrty v sociální infrastruktuře šíří mýty o chudobě. Ve společné zprávě zdůraznil Baptistický svaz Velké Británie, Metodistická církev, Sjednocená reformovaná církev a Skotská církev, že je „systematické zkreslování obrazu nejchudších občanů ve společnosti“ velkou nespravedlností, proti níž církve musejí bojovat. (...) Paul Morrison, poradce pro politické otázky v Metodistické církvi, zdůraznil v BBC, že vláda jaksi „šíří představu, že chudí si svou chudobu zaslouží, že jsou jaksi méně významní občané, že nemají hodnotu. Církve jsou přesvědčeny, že tito lidé mají hodnotu a mělo by se s nimi zacházet daleko férověji, než jak se to děje.“ (...) Morrison vysvětlil: „Vidíme, jak lidé, kterých si vážíme, o nichž jsme přesvědčeni, že si jich Bůh váží a že je Bůh miluje, jsou každodenně uráženi v médiích a to musí přestat. Důsledkem takovýchto postojů vůči chudým pak je, že sociální škrty začnou být přijatelnější, a je správné, abychom kritizovali i toto.“

(*Církve v Británii veřejně odsoudily vládní mýty o chudých, Britské listy – www.blisty.cz, 31. března 2013*)

Oprava

V minulém čísle Katakomb, v zápisu ze schůze staršovstva mělo být uvedeno, že dopis Jakuba Orta o kandidátech rozhněval Luboše Venclů, který jej cítil jako poškozování Lukáše Pešouta.

Takto začala moje druhá cesta do Afriky: Na informacích vlakového nádraží Paris–Gare de Lyon jsem zjistil, že cesta na letiště Charles de Gaulle je městským vlakem RER o polovinu levnější, než autobusem společnosti Air France, která nabízí kyvadlovou dopravu za nestydatých 17 eur. S jedním velkým zavazadlem v každé ruce, s baťohem na zádech a s plátěnou taškou přes rameno jsem se vydal na stanici RER.

Do automatu na jízdenky jsem vyfukal objednávku. Porucha. Postavil jsem se do fronty před druhým automatem. „Pane, támhle máte volný automat,“ radil mi přichází člověk v ošumělém kabátě. „Děkuji, už jsem u něj byl; má poruchu.“ Vystál jsem frontu, zopakoval nacvičenou objednávku, přístroj zavrčel a vyplázl na mě jazyk. Byla to moje jízdenka za 9 eur. Poděkoval jsem, strčil jízdenku do kapsy a začal sbírat tašky, které na mě mezitím čekaly opřené o zeď. Rychle na letiště. Po dvou krocích jsem ale na pravém rameně ucítil, že mi tam něco chybí. Třetí taška!

Znáte ten pocit, který vás přepadne ve chvíli, kdy si s jistotou uvědomíte, že vám někdo něco právě ukradl? Reakce bývají různé. Ten mizera, blesklo mi hlavou 28. února 2013 asi tak ve 12.20 v pařížském metru. Začal jsem se do všech stran rozhlížet po spěchajícím davu a vůbec přitom nedoufal, že toho chlapíka, který mě před chvílí upozorňoval na volný automat, ještě někdy uvidím. Byl jsem si jistý, že s mojí taškou odešel právě on.

Vzpomínal jsem, co všechno v tašce bylo: svačina a knížka na cestu..., počítač! Stál jsem bezradně na místě, loučil se v duchu se svým milým laptopem Ovonělem zn. Lenovo, smutně si vybavoval bagetu se sýrem, dvě jablka a *Le Spleen de Paris de Baudelaire*, na které jsem se těšil, že mě budou na dlouhé cestě sytit. Z toho všeho mi zůstal jen pařížský splín.

Rozhodl jsem se, že vyhledám policejní hlídku, aniž bych si od její případné pomoci cokoli sliboval. A jak se tak sklesle ubírám spěchajícím davem cestujících, jde proti mně můj známý od automatu a na pravém rameni mu visí černá brašna. Když mě uviděl, pokusil se změnit směr, ale to už jsem k němu přiskočil a pevně se chytil řemene jeho (mojí) brašny: „To je můj počítač,“ povídám. On na to: „Aha?“ „Kde je taška?“ „Taková hnědá plátěná?“ „Ano, ta!“ „Nechal jsem jí támhle u odpadáku. Nabídl mi ji tady před chvílí kamarád bezdomovec, ale musel jsem mu za ni dát 20 euro.“ „To sis vymyslel hezky. Když mi to hned všechno vrátíš, dám ti jabko a nebudeme do toho míchat policajty.“ „Přisahám na hlavu své mámy, že mluvím pravdu. Všechno ti to dám, ale potřebuju zpátky těch 20 eur.“

Nakonec jsem výkupné usmlouval na 10 eur a sympatický zloděj zachránce mi pomohl se zavazadly až na nástupiště, popřál mi šťastnou cestu, rozloučili jsme se.

Miluju cestování.

Na svátek sv. Josefa jsem čekal, že ve snu dostanu nějaké instrukce, jak dál směřovat svoji budoucnost, aby to bylo josefovsky to pravé.

Nepochybuju o tom, že dvaadvaceticetiletá základní škola života mě naučila přinejmenším tolik, že se ve světě neztratím. Pořád si ale namlouvám, že mám taky začít něco předávat. Když si tím ve chvílích pochybností nejsem tak jistý, v duchu si „předávat“ koriguju na „uskutečňovat,“ prostě žít. Jenže otázka poslání, aby bylo i navenek nějak zjevné, se tím neruší.

Potřeba realizace? Krize středního věku? Strach, aby tu po mně něco zbylo?

A propos: Aby tu po mně něco zbylo, zasadil jsem někdy před půl rokem na zahradě strom. Je to mangovník z pecky, kterou po svačině někdo pohodil do trávy. Už má skoro metr a 24 zdatných listů.

Josefovské otcovství je pro mě oslovující tím, že je takové nestandardní. Od začátku je tam zápletka způsobená konfliktem mezi hezkým plánem na jedné straně a realitou na straně druhé. Inspiraci z toho příběhu čerpám nejen v Bibli, ale i z knížky **In nome della madre, Ve jménu matky**. „Ve jménu otce – tak začíná znamení kříže. Ve jménu matky začíná život.“ (Erri de Luca) Pochopitelně nejde jen o to, abych ve světě neztratil. Každému člověku bylo svěřeno nějaké poslání. I když jeho podstata v jádru zůstává stále stejná, okolnosti či vtipné Boží nápady nás nutí, abychom neustále aktualizovali svoje *know how*, jak na to, tady a teď.

— * —

V jedné francouzské restauraci jsem se živě sdílel s Viktorem, který mě oslovil u křoví za hospodou, protože toalety byly mimo provoz. Bez jakéhokoli úvodu na způsob „to je dneska zima“ anebo něco podobného (nikdy předtím jsme se neviděli) mi řekl, že by chtěl být knězem, ale bohužel moc pije a to se k tomu nehodí a taky je tu ten kněžský celibát. (pokračování u baru) Představil jsem se. Když se Viktor zajímal, co jako mnich a kněz v Africe dělám, začal jsem tím, že se třikrát denně společně modlíme a dál už jsem se nedostal...

„Třikrát denně!?! Já se modlím padesátkrát denně! Když zametám chodníky, modlím se. Když čistím záchody, modlím se. Vyprazdňuju popelnice, modlím se. Pokaždé, když začne na kostelní věži zvonit zvon, přestanu zametat, poslouchám ten zvon a cítím, jak se celá vesnice naplňuje světlem. Po práci přijdu domů, uklidím, sednu si a modlím se...“

„Jen se na mě podívej!“ Viktor je chlap jak hora. „A víš co? – Nikdy jsem nikomu ani pohledem neublížil. Kdybych byl farář a kázal, lidi by se obraceli k Bohu; stačilo by, aby se na mě podívali. Jenže rodiče mi vždycky říkali, že jsem nemehlo. A tak zametám chodníky. Rád bych se oženil, jenže moc piju...“ Viktor se napil a pokračoval: „Víš kdo je Bůh? Bůh je Kristus. A Kristus vstal z mrtvých.“

Recept

Bezé hmota II – pochoutka ke kávě ze zbylých bílků

Schůzky seniorů se skládají z krátké biblické úvahy, delšího programu na různá zajímavá témata a popovídání si. Vše je doplněno občerstvením, které s láskou připraví nejen sestry. Na poslední schůzku seniorů přinesl Jirka Cuc výborný a vlastoručně pečený i šlehačkou dozdobený moučník zvaný Bezé. Poprosila jsem ho o recept do Katakomb.

Alena Štěpánová

Suroviny:

6 až 7 čistých bílků, 6 až 10 dkg pomletých vlašských ořechů,

10 dkg cukru krupice vč. vanilkového cukru

8 dkg práškového cukru

10 dkg mouky (polohrubé)

citronová kůra, špetka skořice

Postup: Z bílků ušleháme sníh a přidáme krupicový cukr. Do hotového sněhu zasypáme část práškového cukru, přesátou mouku, ořisky a koření. Volně promícháme. Na připravený plech dáme pečicí papír, upravíme jako pekáček (vylož a zahni). Naneseme masu (ne moc tence, aby nebylo bezé tvrdé) rozmažeme nožem stejnoměrně vysoko, posypeme zbytkem práškového cukru (přes sítko) a pečeme. Nejdřív v silnější (teplejší) troubě zapečeme a pak v chladnější dopékáme. Až hmota zarůžoví (mírnounce zahnědne) je upečeno.

Po vychladnutí placku obrátíme papírem nahoru a sloupneme jej. Pokud by to nešlo sloupnout (ještě se mi to nestalo) položíme na papír mokrou utěrku, aby se papír odmočil a placka zvláčněla. Papír sloupneme a nakrájíme vychladlé bezé na dílky a zdobíme šlehačkou. Čím víc tím líp. Také je možné nejprve lehce potřít povrch dílků džemem (spíše pikantním) nebo posadit do pucíků ze šlehačky kousky čerstvého ovoce - jahůdky, maliny atd.

Jiří Cuc

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb. mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
http://vrsovice.evangnet.cz; http://www.facebook.com/cce.vrsovice
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Tomáš Hrubý;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč